

ligge indenfor de politiske Partier?

Men kaster man et, politisk set, uoplyst eller halvt-oplyst og i hvert Fald i teknisk og taktisk Henseende *uprøvet* og derfor *usikkert*. Vælgerfolk ind i gamle bestaaende politisk opøvede Partier, gaar det da ikke saaledes, at det nye Vælgerfolk *kommer* under Indflydelse i Stedet for *at faa* Indflydelse?

Har man ikke ogsaa *nogen* Indflydelse som den eftertragtede? Har den vaagne, ordknappe, men dog paa mange Maader mærkbare, Kritik ikke ogsaa en vis Indflydelse?

Vil vort offentlige, politiske Liv være helt uden Indflydelse af de Vælgere, der staar udenfor Kævlet, men som paa Valgdagen skal afsige Dommen, og i hvert Fald i Afstemningsøjeblikket har lige saa megen Magt som den, der var med i Malstrømmen?

Er „Indflydelsesteorien“ helt holdbar?

Efter den nuværende Grundlov er 17 pCt. af Befolkningen Vælgere. Efter den nye bliver der ca. 47 pCt.

For disse nye 30 pCt. har de sytten gamle altsaa skrevet Grundlov og Valglov, men burde ikke ogsaa deres Formynderskab dermed høre op? Burde man ikke unde de tredive Ro

til at overveje, om de ogsaa vil adoptere de sytten politiske Overbevisning, og i tykt og tyndt dele Fremtid med dem?

Føler man sig endelig kaldet til at raade de nye Vælgere, kan man da ikke indskrænke sig til at indprente dem, at de maa søge grundig politisk Oplysning, og saa selv lade dem afgøre, hvor de vil søge denne?

Dette er jo det Standpunkt, som *Dansk Kvindesamfund* som *Forening* har taget, og det var sikkert ogsaa det korrekte for Partierne og deres Presse. — Det har virket befriende paa mange, at ikke *en* Røst indenfor D. K. har rejst sig for at anbefale, at vi efter 5. Juni 1915 skulde gentage den Resolution, som vi vedtog efter 20. April 1908, og hvori vi opfordrede vore Medlemmer til at slutte sig til de bestaaende politiske Partier.

Upartisk politisk Oplysning for at blive i Stand til at *vælge* mellem de bestaaende Partier eller — — — vælge at staa udenfor, *det* er hvad vi nye Vælgere *nu* trænger til, og for al anden Paavirkning forekommer det mig, at vi har Ret til at bede os fristage.

Da det synes at være saaledes, at man ikke kan hævde sin Ret til at staa udenfor Partierne uden at opfat-

tes som Tilhænger af det berygtede Skræmmebillede. „et Kvindeparti“, vil jeg gerne til Slut fastslaa, at jeg ikke i dette Indlæg — hverken i eller mellem Linierne — er optraadt som Advokat for et saadant.

København, d. 20. Marts 1916.

Th. Daagaard.

Vore Fronter.

Ligesom Centralmagterne kæmper Dansk Kvindesamfund med flere Fronter. Vi har først vor gamle, historiske Front imod alle Bestemmelser i vor Lovgivning, som endnu pranger med Skiltet: *Adgang forbudt for Kvinder*. Vi vil kalde den ved det første Bogstav i Alfabetet:

Vor A-Front.

Fra denne har vi jo i den sidste Tid haft mange gladelige Meldinger at bringe, dog bør vi ikke af denne Medgang lade os forlede til Ligegyldighed og Uagtksomhed. Der er Anledning til at tro, at den nærmeste Fremtid vil kræve nye Anstrengelser fra vor Side.

Vor B-Front.

Saa har vi vor næste Front, vendt imod den evig lurende Reaktion, som, om den fik Lov at raade, helst vilde

De tiltagende Skilsmisser — hvorfor?

—o—

Saa i Morges kom en af mine Veninder og fortalte mig, at hun vilde skilles. Det er den 3. Skilsmisse jeg hører om i Løbet af en Uge. Denne unge Kone kom for at spørge mig til Raads, — troede jeg, at det vilde være klogt af hende at oprette en Børnehave?

Jeg sagde, at det nu ikke var saa godt at løbe fra et tiaars Ægteskab og to Børn. — Nej, det var det maaske ikke, men det, at hun havde holdt ud i ti Aar, viste dog hendes gode Vilje. Naar hun nu ikke kunde blive ved, saa var det, fordi hun stadig blev mere og mere bitter og trist og dum af det, — det var — aleregentligst — de daarlige Tiders Skyld. Da alt blev saa dyrt, vilde hun spare, og hun sparede ved at fæste en billig Pige, ved at lægge en Masse husligt Arbejde paa sig selv, ved at gaa jævner klædt og

lave økonomisk Mad. Hun havde tænkt, at Manden vilde paaskønne hendes Anstrengelser og hjælpe med selv, f. Eks. ved at ryge mindre o. s. v., men der skete kun det, at han fortalte hende, naar han havde mødt Fru X eller Fru Y. paa Gaden, at de var saa elegante, at det var en Fornøjelse at spadserere med dem. Og den økonomiske Mad surmulede han over og sagde, det virkelig var kommen dertil, at det var baade bedre og billigere at spise paa Kafé.

Min Veninde sagde, at nu var hun træt af at blive negligeret og træt af altid at møde Modvilje i Stedet for Hjælp, nu vilde hun klare sig selv, saa kunde han se, hvorledes han kom ud af det. —

Denne unge Kone og hendes ægteskabelige Vanskeligheder vilde ikke have optaget mig saa meget, hvis det havde været et Særtilfælde. Men det er det, det ikke er. Hvorfor vokser Antallet af Skilsmisser med en saa rivende Fart? Det er let nok at sige, at i vore Bedstemødres Dage, „da var der Piger til“, men

det, forklarer jo ingen Ting. Og hvis „Hjemmene“ i god gammel Forstand med Fader, Moder og Børn er en Samfunds faktor, som der ikke kan kommes uden om, saa skulde man tro, der var Grund nok for Nationaløkonomer, Statsmænd o. s. v. til at undersøge, hvor Skaden ligger og søge den udbedret. Jeg véd, at Forholdene ikke er stort anderledes i andre Lande, hvor det ikke kan tilskrives en særlig Fejl ved den danske Nation.

Jeg har prøvet at sammenligne de Grunde og Beklagelser, som de unge Koner, der vilde skilles, er fremkomne med, og jeg kan ikke komme til andet Resultat, end at Mændenes fuldkomment vrang Syn paa det huslige Arbejdes Værdi spiller sin store Rolle.

Hvor mange Mænd sætter husligt Arbejde i Klasse med deres eget Arbejde? Hvor mange Mænd forstaar, hvilken Omtanke og Udregning, der maa til for at føre en økonomisk og præcis Husholdning? Hvor mange Mænd tager i Betragtning, at den Krone, der er sparet,